

han selv kunne blive ødelagte. Det er en Imødekommen — skal det vel kaldes —, som er saa vidtdeven, at den efter min Mening er ganske utilbørlig, thi vi skulde dog gerne have Lov til i nogenlunde Sikkerhed at kunne færdes paa vore Veje, og den Omstændighed, at der her aabnes Mulighed for, at Automobilerne kunne færdes paa Vejene paa disse Tider, gør det halsbrækkende for Hestekøretøjerne at færdes paa Vejene.

Som sagt, jeg har ikke stillet Ændringsforslag, dels fordi jeg har staaet ene i Udvalget med denne Opfattelse, dels paa Grund af det sene Tidspunkt, hvorpaa Sagen foreligger til Forhandling. Jeg vil gentage, at jeg for mit Vedkommende ikke vil være med til at tage Ansvar for disse nye Bestemmelser, hvorfor jeg vil afholde mig fra at stemme over Lovforslaget.

Jørgen Berthelsen: Ved denne Sags tredie Behandling heroppe i Landstinget havde 8 Medlemmer af forskellige politiske Partier stillet 3 Ændringsforslag, et til § 21 og et til § 35, som vi fik vedtagne, derimod blev det Ændringsforslag, som vi havde stillet til § 34 om Skatten, ikke vedtaget. Nu har Lovforslaget imidlertid været i Folketinget og er kommet tilbage til os med Skattebestemmelserne i ændret Affattelse. Den ærede Ordfører mente jo, at de Skattebestemmelser, som nu staa der, vare gode. Jeg har sagt den Gang og siger endnu, at jeg ikke forstaa, hvad en Skat har at gøre med et Lovforslag som det foreliggende, som angaar Kørsel med Motorvogne og Motorcykler. Jeg sagde, og det vil jeg gentage her, at jeg har ikke det mindste imod, at Folk paa Landet, navnlig de, som ere mest udsatte for at blive generede, træffe alle nødvendige Sikkerhedsforanstaltninger, men Skatten forstaaer jeg ikke har noget med Sikkerheden at gøre. Som Følge deraf vil jeg afholde mig fra at stemme, idet jeg ikke ser, at der vilde være nogen særlig Ulykke i, om Lovforslaget ikke blev vedtaget, men vi bibeholdt den nu bestaaende Lov.

J. Pedersen: Ja, denne Skattebestemmelse er jo nu vendt tilbage til Landstinget i en noget anden Form end den, hvori den blev vedtagen, da vi sidst havde Forslaget til Behandling. Nu er der ikke længere Tale om en udelukkende Luksus-skat; nu er Forholdet det, at enhver, der sætter en Motor i sin Vogn for at bruge denne Kraft i Stedet for Hestekraft, skal,

enten Vognen er stor eller lille, enten den kører hurtigt eller langsomt, hvad han end bruger den til, foruden at underkaste sig de almindelige Regler for Brugen deraf, som jeg erkender, at det kan være nødvendigt at give, have en særlig Bøde i Form af en Ekstraskat, fordi han benytter dette Tidens Fremskridt. Det forekommer mig at være en Bornethed, som ikke tjener Rigsdagen til Ære. Men skulle vi endelig have en saadan Bestemmelse i dette Lovforslag, saa maatte man dog med Rimelighed kunne forlange, at den var tydelig og klar, saa at man vidste, hvorledes den skulde anvendes, men det er denne Bestemmelse ikke. Begyndelsen af § 34 er meget tydelig, den angiver, hvor meget der skal betales i aarlig Skat pr. Hestekraft af Køretøjer af de forskellige Størrelser. Derefter oplyses der senere i Paragraffen, at Afgiften skal opkræves kvartalsvis bagud, første Gang i Oktober Maaned 1910 for Juli Kvartal samme Aar. Det er ogsaa meget tydeligt. Men saa kommer der en Sætning, som hverken udmærker sig ved Skønhed eller Tydelighed; den lyder saaledes: „afgiftspligtig Benyttelse i nogen Tid af et Kvartal medfører Forpligtelse til Erlæggelse af den fulde Kvartalsafgift“. At Sætningen ikke er velklingende, antager jeg man kan blive enig om, men det vil jeg ikke sige meget til, vi ere jo vante til mange Lovsætninger, som ikke ere velklingende. Men der er altsaa Tale om en „afgiftspligtig Benyttelse“, og det maa jo forudsætte, at der ogsaa er en, som ikke er afgiftspligtig, og jeg tænker mig, at det maa være, naar man enten kører i sin egen Gaard eller paa sin egen Mark, naar man overhovedet ikke kommer udenfor sit eget Omraade, paa offentlig Vej, Plads eller Gade. Men det maa vel ogsaa være en afgiftsfri Benyttelse, naar man lader sit Køretøj staa lukket inde i sin Vognport, og det slet ikke kommer ud. Saaledes som Sætningen er affattet, er den logiske Slutning denne, at naar den afgiftspligtige Benyttelse har Forpligtelse til Skat for det fulde Kvartal, saa snart Køretøjet har været anvendt i nogen Tid af Kvartalet, maa deraf følge, at naar det ikke har været anvendt i nogen Tid, maa der ingen Skat være at betale. Ja, det er den logiske Slutning deraf. Jeg vil gerne høre, om Ministeren, der altsaa skal fortolke dette og andre vanskelige Punkter i denne Lov, vil tage denne logiske Konsekvens. Thi jeg kunde tænke mig, at en Mand, der har et saadant Køretøj og væsentlig